

Τη γέφυρα περνούν γενιές χειμώνα, καλοκαίρι και βόλτες κάνουνε πολλές στα όμορφα της μέρη. Αναμνήσεις και σιχάκια γραμμένα στα τοιχάκια, την άνοιξη πάλι φύτεωναν χαμόγελα κι ανθάκια.
Παρασκευή Σκουλά, Σάρα Χίντρι

Τη γέφυρα πενούσανε δασκάλοι, μαθητάδες κι εκεί νερό ορμητικό περνάει και τη ρίχνει. Κλάμα ξεσπάει στο χωριό, σ' όλη την Κυδωνία για το γεφύρι που 'τανε με αίμα γεμισμένο. Πένν Τρυπιά, Δημήτρης Λαγουδάκης

Εκεί που πήγα πέρασα τη γέφυρα Κερίτη, ελάλησαν οι άνθρωποι, καταστροφή στην Κρήτη. Κι εκείά όλοι εφώναζαν τι κρίμα που μας βρήκε και ο Θεός κατέστρεψε αυτό που μας ανήκε.
Ελένη Χατζηγρηγοράκη, Μιχάλης Σκουλάς

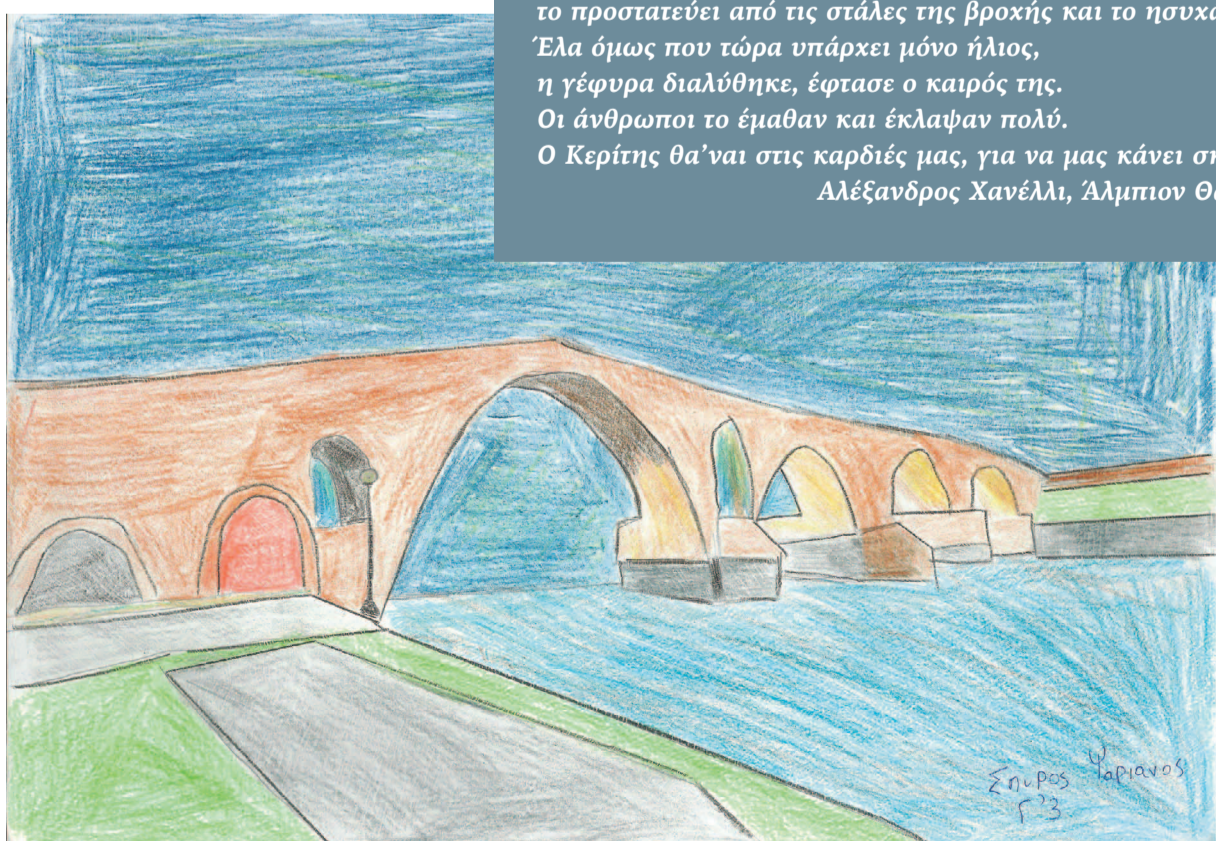
Φλεβάρης του 19 ήταν η μέρα κείνη, η μέρα που εκάθηκε η γέφυρα Κερίτη. Οι χωριανοί κοιτούσαν με δάκρυα στα μάτια, τη γέφυρα που έπεσε κλαίγανε και θρηνούσαν. Εμείς εδώ δε χάσαμε απλά ένα γιοφύρι, μα χάσαμε μαζί μ' αυτό όλες τις αναμνήσεις.
Μυρτώ Χανιωτάκη, Σπύρος Ψαριανός

Ολημερίς οι άνθρωποι φωνάζανε κι εκλαίγαν για το νερό που γκρέμισε τη γέφυρα Κερίτη... Κάτω από κει γινόντουσαν γλέντια και πανηγύρια, μα τώρα μόνο ερείπια και γκρεμισμένα σπίτια.
Δήμητρα Χριστοδουλάκη, Στέλιος Τσιχλάκης

Φλεβάρη μήνα έπεσε η γέφυρα Κερίτη, που ήταν η ομορφότερη σ' ολόκληρη την Κρήτη. Καμαρωτή στεκότανε και είχε τρεις καμάρες κι αντίκριζε περήφανη τις Κρητικές Μαδάρες.
Τιτίκα Σερβάκη, Νικόλας Σφιγκάκης

Σαν περνά το ποτάμι από πάνω κάτι κάνει, το προστατεύει από τις στάλες της βροχής και το ησυχάζει. Έλα όμως που τώρα υπάρχει μόνο ήλιος, η γέφυρα διαλύθηκε, έφτασε ο καιρός της. Οι άνθρωποι το έμαθαν και έκλαψαν πολύ. Ο Κερίτης θα'ναι στις καρδιές μας, για να μας κάνει σκιές.
Αλέξανδρος Χανέλλι, Άλμπιον Θάτσι

Στη γέφυρα ποθάνανε τόσοι πολλοί νομάτοι, οι συγγενείς τους κλαίγανε όλοι με μαύρο δάκρυ. Από τη γέφυρα πενούσανε νομάτοι και νομάτοι, μια μέρα όμως έπεσε λες κι είδε μαύρο γάτη!
Μπάμπης Χατζής

Είναι ποτάμι ζηλευτό, Κερίτη τον ελένε, μα πήρε το γιοφύρι τους κι όλοι ακόμα κλαίνε. Ένα χωριό τόσες ψυχές, δίπλα του μεγαλώσαν, πόνοι, χαρές και δάκρυα, αγάπες που φουντώσαν. Πόλεμοι που αφήσανε κεράκια αναμμένα, στην κοίτη του αγκάλισε κορμιά πολλά χαμένα. Όμως εκείνο σιωπηλά ακούει τόσα χρόνια, πουλιά ξανά να κελαπούν, σαν λιώνουνε τα χιόνια. Κερίτη, εσύ που πέρασες βουνά και πεδιάδες, συνάντησες αντάρτικα, νέους, μα και γιαγιάδες, για λίγο στάσου να μου πεις πόσα πολλά γνωρίζεις κι απλόχερα την ομορφιά στον κάμπο μάς χαρίζεις.
Δήμητρα Φραντζεσκάκη